

עפ"ת 15927/08/19 - מוחי אלדין זירעיני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 15927-08-19 זירעיני נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 368402/2018

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	מוחי אלדין זירעיני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת רונה פרסון) בתיק תעבורה 5534-08-18, מיום 2.7.19. הערעור ממוקד בעונש פסילת רישיון הנהיגה בלבד.

ההליך בבית משפט קמא ;

2. המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח, עבירות מיום 14.8.18.

3. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 14.2.18 בשעה 14.00 ו/או בסמוך לכך נהג המערער ברכב מס' רישוי 5443016 בכביש 79, צומת בית משפט השלום קריות, ונהג באותה עת כשהודע לו שהוא פסול מנהיגה בתיק תעבורה 9735-12-16 מיום 8.2.17 למשך 24 חודשים במעמדו, וזאת ללא פוליסת ביטוח בת תוקף בגין השימוש ברכב כשאין למערער רישיון נהיגה כלל ועיקר.

4. בגזר דינו של בית משפט קמא הושת על המערער העונשים הבאים:

צו מבחן למשך 12 חודשים; 250 שעות של"צ; פסילת רישיון נהיגה למשך 28 חודשים; הפעלת פסילה מותנית בת 6 חודשים שנגזרה על המערער בתיק 9735-12-16 במצטבר לפסילה שהוטלה באופן שיהיה על המערער לרצות בסה"כ 34 חודשי פסילה; הארכת המאסר המותנה שמשכו 9 חודשים מתיק 9735-12-16 בשנתיים נוספות וקנס בסך 3,000 ₪.

5. יש לציין כי המערער היה עצור תחילה בגין תיק זה מאחורי סורג ובריח במשך 60 ימים ולאחר מכן שוחרר באזוק אלקטרוני למשך 5 חודשים נוספים ונפסל פסילה עד תום ההליכים למשך 6 חודשים.
6. המערער במסגרת הערעור מלין על אורך תקופת הפסילה בפועל שנפסקה בגזר דינו של בית משפט קמא והערעור כולו מופנה כנגד עונש הפסילה בפועל בלבד כאשר המערער אינו חולק על יתר רכיבי הענישה שבגזר הדין.
7. בית משפט קמא בחן את נסיבות התיק וקבע בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין את מתחם הענישה (עמ' 18 שו' 7-9): פסילה בפועל תקופה שבין 6-36 חודשים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי, קנס וכן מאסר בפועל במקרים מתאימים.
8. בית משפט קמא ציין שאין ספק שמדובר בנסיבות חמורות כאשר המערער נהג ברכב כשאינו כשיר לנהיגה, מעולם לא החזיק רישיון נהיגה ואף נפסל על ידי בית המשפט כשעברו התעבורתי המכביד כולל לחובתו הרשעה קודמת בגין נהיגה בזמן פסילה ושתי הרשעות קודמות בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה, כאשר עונשי מאסר ממושכים שהוטלו עליו וגם עונש מאסר מותנה לתקופה של 9 חודשים, המרחק מעל ראשו, לא הרתיעו אותו מלשוב ולנהוג בניגוד למצוות החוק והוראות בית המשפט.
9. בית משפט קמא ובשל מצבו הרפואי של המערער, מצא לנכון לאמץ את המלצת תסקיר שירות המבחן, העדפת האינטרס השיקומי, לא מצא מקום להשית עונש מאסר על המערער אלא בחר בהטלת צו מבחן ושל"צ, ובתוך כך הארכת המאסר המותנה.

נימוקי המערער ;

10. המערער טען שבית משפט קמא טעה בקביעת מתחם עונש ברכיב הפסילה בפועל וכי מדובר במתחם רחב מדי וגבול העליון של מתחם שנקבע בידי בית משפט קמא חמור באופן חריג.
11. המערער מוסיף ומציין כי מתחם עונש פסילה בפועל בעניינו נע בין 6 חודשים לבין 18 חודשי פסילה בפועל תוך הפנייה למספר פסקי דין בהם נקבע מתחם הפסילה בפועל כמוצע על ידי המערער.
12. המערער מציין כי בית משפט קמא בעת שקבע את המתחם הענישה לא נימק כיצד הגיע למסקנה בדבר מתחם עונש הפסילה ההולם ולא הפנה אפילו להחלטה אחת התומכת במתחם שקבע בית משפט קמא.
13. עוד הוסיף המערער כי שגה בית משפט קמא עת נמנע מלנכות מתקופת הפסילה בפועל אותה הטיל

על המערער את הפסילה על תום ההליכים בה היה נתון המערער, מכוח החלטה מיום 8.10.18.

14. המערער טען, כי הגם שתכלית הפסילה עד תום ההליכים אינה ענישתית אלא מניעתית, אין כל מקום להתעלם מכך שהמערער היה נתון בפסילה בפועל, במסגרת ההליך בבית משפט קמא למשך 6 חודשים, ולמרות שאין חובה לנכות מעונש הפסילה את הפסילה עד תום ההליכים, קיים נוהג לפיו בהעדר נימוקים מיוחדים בית משפט יתחשב בכל ההגבלות שהוטלו על הנאשם במסגרת ההליך הפלילי שקדם לגזר הדין. מכאן, היה מקום שבית משפט קמא בעת השתת עונש הפסילה בפועל ינכה את חודשי הפסילה עד תום ההליכים מכוח ההחלטה מיום 8.10.18.

15. המשיבה מתנגדת לערעור שהוגש על ידי המערער ומבקשת את דחיית הערעור תוך הדגשה כי פסק הדין מאוזן, ראוי ואין עילה להתערב בו. בית משפט קמא היה ער לעניין הפחתת הפסילה בה שהה המערער במשך 6 חודשים ומציין בגוף גזר הדין (עמ' 19 שו' 12-13) שנתן דעתו לעניין זה.

הכרעה ;

16. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי את עניינו של המערער. הלכה עמנו לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, אלא אם כן הערכאה הדיונית נקלעה לטעות מהותית או חרגה בצורה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת. נפסק לדוגמא בע"פ 6539/17 אבו תנהא נ' מדינת ישראל (15.3.18) -

"כידוע אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית, אלא במצבים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין או מקום שבו העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת".

17. אינני סבור כי הוכח במקרה הנוכחי התנאים המצדיקים התערבות בגזר הדין. אין להקל ראש במעשיו של המערער אשר נהג ברכבו חרף פסילת רישיונו ובעוד עונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו, תוך התרסה נגד רשויות החוק והפגנת זלזול בהחלטות בית המשפט. לכך מצטרפת חומרתה הרבה של נהיגה כאשר המערער מעולם לא הוציא רישיון נהיגה בטרם ביצע את העבירות מושא הערעור וכי התנהגות המערער מלמדת שאין מדובר באירוע בודד מצד המערער אלא בביצוע חוזר ונשנה של אותה עבירה, דבר הנלמד מעברו התעבורתי של המערער.

18. הערעור מופנה כל כולו כנגד עונש הפסילה בלבד, שעה שהמערער מסכים ומרוצה מיתר מרכיבי

הענישה שהושתה עליו בגזר הדין.

19. יש לבחון את העונש כמכלול ובית משפט של ערעור אינו גוזר את הדין מחדש ואופן הבחינה הננקט, כאמור, הוא על דרך ראיית המכלול וככזה אני סבור שהעונש שהושתה על המערער הינו סביר ואף מקל, דבר שבפני עצמו מצדיק את דחיית הערעור. בית משפט העליון פסק:

" אין לבודד רכיב אחד של העונש ולבחון אותו במנותק, אלא יש להביט על העונש כמכלול. במקרה דנן, הרכיב העיקרי במכלול הוא עונש המאסר המשמעותי שהושתה על מערער, ורכיב זה הולם את חומרת מעשיו. לכך יש משמעות בהיבט של מיצוי הדין על ידי ערכאה זו, בנבדל מן השאלה האם היה מקום להטיל קנס בערכאה המבררת." (ע"פ 100/14 מדינת ישראל נ' סימנטוב מחטיב, פס' 4 (10.12.14)).

20. באשר למתחם העונש ההולם שנקבע בידי בית משפט קמא, ביחס לרכיב הפסילה בפועל, גם אם ניתן היה לקבוע מתחם מקל יותר, איני סבור כי נפל פגם, ודאי לא פגם מהותי בענישה שנקבעה בגדרי גבולות המתחם. בית משפט קמא בחן את כלל הנסיבות, שקל את הנתונים הרבים העונשים לחובתו של המערער ואת אלה העומדים לזכותו והגיע לתוצאה שהגיע אליה ולא מצאתי עילה להתערב.

21. למעלה מן הדרוש אציין, כי בית משפט קמא לא טעה בקביעת מתחם עונש הפסילה בפועל שנקבע בגזר דינו וניתן למצוא בפסיקה, לרבות זו שהפנה אליה בית משפט קמא בגזר דינו, עמ' 18 שו' 10-13 וכן מפסיקה אחרת שניתן למצוא בנוגע למרכיב הפסילה בפועל ושתומכת במתחם שנקבע בית משפט קמא, ראו למשל תיק תעבורה 10492-02-17 **מדינת ישראל נ' חג'אג'**; תיק תעבורה 7671-02-18 **מדינת ישראל נ' חילי מוחמד** וכן עפ"ת חיפה 206-07-19 **באסם חליחאל נ' מדינת ישראל**.

22. בהשתת רכיב הענישה - פסילה בפועל, ברף העליון של מתחם הענישה, לא נפל כל פגם שמחייב התערבות בית משפט זה, וזאת על רקע עברו המכביד של המערער המלמד כי מדובר בביצוע חוזר ונשנה, ובמקרה כזה יש לגזור עונש פסילה בפועל, אף ברף הגבוה של מתחם הענישה.

23. באשר לטענה החלופית של ניכוי הפסילה עד תום ההליכים, לא מצאתי מקום נוכח נסיבות ביצוע העבירות, ונוכח העדר החובה לנכות את הפסילה עד תום ההליכים, לא מצאתי עילה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. ברעפ 465/05 **נדב הררי נ' מדינת ישראל** (25.1.2005), נקבע:

"סעיף 42(א) לפקודת התעבורה קובע כי הפסילה תחל ביום גזר הדין, אלא אם הורה בית המשפט אחרת. משמע, אין כל חובה חוקית לנכות ימי פסילה מנהלית, והדבר נתון לשיקול דעתו של השופט היושב בדין לאור נסיבות המקרה המובא לפניו. בית המשפט קמא סבר, כי

נסיבות הענין מצדיקות תקופת פסילה לא קצרה. בית המשפט יכול היה לקבוע תקופת פסילה ארוכה משקבע, ולנכות את ימי הפסילה המינהלית, או לקבוע את התקופה שקבע ולהורות על כך שהפסילה לא תנוכה."

24. **סוף דבר -** אני סבור כי לא הוצגה עילה המצדיקה התערבות בגזר דינו המפורט והמנומק של בית משפט קמא, לפיכך יש לדחות את הערעור.

ניתן היום, י"ב חשוון תש"פ, 10 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.